

Biblsk allmänbildning inför söndag 18 oktober, 2020 Årgång 3
NITTONDE SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET - Trons kraft

Mark 2:1-12 En lam man i Kafarnaum botas

Några dagar senare kom han (Jesus) tillbaka till Kafarnaum och det blev känt att han var hemma. Det samlades så mycket folk att inte ens platsen utanför dörren räckte till längre, och han förkunnade ordet för dem. Då kom de dit med en lam som bars av fyra män. Eftersom de inte kunde komma fram till Jesus i trängseln bröt de upp taket ovanför honom och firade ner bädden med den lame genom öppningen. När Jesus såg deras tro sade han till den lame: »Mitt barn, dina synder är förlåtna.« Nu satt där några skriftlärdade, och de tänkte för sig själva: »Hur kan han tala så? Han hädar ju. Vem kan förlåta synder utom Gud?« Jesus förstod i sin ande vad de tänkte och sade till dem: »Hur kan ni tänka så i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp, ta din bädd och gå? Men för att ni skall veta att Människosonen har ... makt att förlåta synder här på jorden säger jag dig« – och nu talade han till den lame – »stig upp, ta din bädd och gå hem.« Och mannen steg upp, tog genast sin bädd och gick ut i allas åsyn, så att de häpnade och prisade Gud och sade: »Aldrig har vi sett något sådant!

Texten berättar att Jesus äger makten att förlåta. Jesus poängterar detta i orden han riktade till dem som misstrodde honom, när Jesus säger: Vad är lättast? Att enbart säga: ”Jag förlåter dej” jämfört med orden: ”stig upp, ta med dej sängen och gå hem?” Den lame mannen reste sig, tog sängen och gick hem. Dessutom förlåten! På taket stod hans kompisar kvar. De som kände honom så väl så att de riskerade allas hån, när de bröt upp taket för att fira ned den lame framför Jesu fötter.

Kan jag lita på att Jesus förlåter mej?

Om du eller jag verkligt ber om förlåtelse, så är svaret: Ja.

Vadå verkligt ber om förlåtelse?

Jo, för något år sedan, så läste jag ungefär följande: I södra Europa finns traditionen att bikta sig. Bekänna sina synder inför en präst. Man får förlåtelse, ger sig sedan ut för att medvetet synda igen. Om det tillgår så, blir bikten endast en redovisning av synder man begått. En redovisning som saknar mitt hjärtas ”förlåt”!

Vi utvecklar innebörden lite till:

Min bekännelse blir bara meningslösa ord, mitt hjärta finns inte med, om jag inte vill ha Jesus som herre i mitt liv! Inte vill vara Jesu lärjunge!

*Luk 9:61-62 En annan man sade: »Jag skall följa dig, herre, **men** låt mig först ta farväl av dem där hemma.« Jesus svarade: »Den som ser sig om när han har satt sin hand till plogen, han passar inte för Guds rike.«*

Bibelstället ovan handlar om mitt hjärta. ” ... Jodå, jag skall följa dej Jesus. ... Om en stund. ... Om någon dag eller vecka, **MEN** ... inte just nu, för först skall jag hem till familjen ...”

Vill jag bli förlåten? Jo men självklart vill jag det!

Innebär min önskan att bli förlåten ändrat levnadssätt? Är jag villig att omedelbart låta honom bli herre i mitt liv?

Svaret är tyvärr att för många människor är det inte självklart! Varför? Jo, det kräver att mitt ego måste träda tillbaka. Släppa min egoism. För väldigt många blir situationen följande: Förlåten vill jag gärna bli, men jag väntar med att vara Jesu lärjunge.

Har jag den inställningen, då blir ordet ”förlåt” bara ett tomt ord, som saknar förpliktelse. Jag uttalar ord som jag inte menar något med. Som kantor från 1969 till 2015 har jag uttalat syndabekännelsens ord. Mängder med gånger, ofta vid flera gudstjänster i följd. Rabblat orden. Just det, rabblat. Uttalat orden, med tankarna på annat håll.

Alltså: Ord uttalade av mej – faktiskt rabblade ord som saknar förpliktelse – skulle dessa mina ord medföra förpliktelse för Jesus? Rimligen inte. Anledningen är uppenbar: Jag menade ju ingenting med det jag sa!

Nyckeln till ett meningsfullt liv är Jesu försoningsgärning. Han har sagt att han är enda vägen. Andra förslag är därmed falska.

Hur mycket allvar finns i mina ord? Hur mycket möda är jag beredd att ta på mig? Dagens text ger oss ett exempel:

Eftersom de inte kunde komma fram till Jesus i trängseln bröt de upp taket ovanför honom och firade ner bädden med den lame genom öppningen. När Jesus såg deras tro ...

Kan vara dags att vi stannar upp en stund inför vad jag och du menar med vår tro.

Tror jag på vad Jesus säger?
Vill jag att han styr mitt liv?

Om svaret är ”ja” föreslår jag följande bön:

”Jesus jag har medvetet handlat fel. Brutit mot din och Guds vilja. Förlåt. Jag vill från och med nu att du styr mitt liv.”

Menar du i ditt hjärta dessa enkla ord, då är du Jesu lärjunge. Då har du Jesu förlåtelse. Tveklöst. Glöm aldrig hans uppdrag: Det var för din och min skull han lät sig pinas ihjäl! Du och jag äger nu hans löften! Dessa enkla ord – från hjärtat - innebär starten på din och min omvändelse. Samma som hände många människor på den första pingstdagen:

Apg 2:37-39 Orden träffade dem i hjärtat, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: »Bröder, vad skall vi göra?« Petrus svarade: »Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den heliga anden som gåva. Ty löftet gäller för er och era barn och alla dem långt borta som Herren, vår Gud, vill kalla.«

Du och jag är ”alla dem långt borta”. Både tidsmässigt och geografiskt.